

Hebzucht

Je oogst wat je zaait

Hebzucht

Je oogst wat je zaait

Bernd Klein

Schrijver: Bernd Klein

Coverontwerp: Bernd Klein (Freepik.com premium)

ISBN: 9789403849171

© 2025 Bernd Klein

*“Wie niet tevreden is met wat hij heeft,
zal ook nooit tevreden zijn met wat hij krijgt.”*

Socrates (469-399 voor Chr.)

Terugblik ‘Wraakzucht’ op pagina 232.

PROLOOG

(Terugblik 'Wraakzucht' op pagina 232.)

In een kamer zonder daglicht maakt het ventilatiesysteem een brommend geluid. De brede spiegel bedekt een deel van de muur; verder is er geen decoratie. Te midden van de kamer bevindt zich een tafel die is vastgemaakt aan de vloer, vergezeld door meerdere stoelen. Een vrouw in een luchtige feestjurk kijkt naar zichzelf in de spiegel. Ze oogt bezorgd, terwijl ze met een hand zachtjes door haar rode hoofdharen wrijft.

De deur van de kamer gaat open. Er stapt een man naar binnen. "Nora Westerlaak, jij zit echt vol verrassingen..."

Via de spiegel kijkt Nora naar de man achter haar die een coltrui draagt. "Mag ik nu gaan?"

"Zo makkelijk gaat dat niet."

"Waarom niet? Het is hier ijskoud en ik heb hoofdpijn!"

"Ik moet met je praten." Hij wijst naar een stoel. "Er zijn veel nieuwe vraagtekens ontstaan."

"Jij bent hier de rechercheur!" zegt Nora, terwijl zij zich omdraait. "Teun was het, toch?"

"Rechercheur Kemper voor jou. Ga zitten..."

"Ik heb niets te zeggen."

"Ga toch maar zitten," zegt Kemper, opnieuw wijzend naar een stoel bij de tafel.

Nora loopt langzaam naar de aangewezen plek. "Is je begeleider er niet?"

"Als je daarmee collega Van Baaijen bedoelt, die is er inderdaad even niet."

"Mag jij wel alleen met mij praten?" vraagt Nora op het moment dat ze plaatsneemt.

"Ik ken de regels," is het cryptische antwoord van Kemper. Hij gaat tegenover Nora zitten. "Je lijkt wel zo onschuldig met die blauwe kijkers, maar ik geloof er niets van!"

Nora schudt afkeurend met haar hoofd.

“Jij bent het middelpunt in een illegale handel. Ik weet nog niet exact wat het is, maar daar kom ik heus wel achter.”

Ook nu houdt Nora de kaken op elkaar. Ze wrijft opnieuw over haar hoofd.

“Jij gaat nog wel een fout maken,” voorspelt Kemper. “Misschien heb je dat al gedaan...”

Nora voelt iets op haar voorhoofd. Er glijden een paar druppels bloed naar beneden. Nora constateert dit zelf ook nadat ze het met een vinger aanraakt en bekijkt. “Misschien heb jij wel een fout gemaakt...”

“Wat bedoel je daarmee?”

“Iemand mishandelen in de verhoorkamer om een bekentenis af te dwingen.”

“Dat is onzin,” aldus Kemper. “Je weet heel goed waardoor je bloedt.”

“Weten jouw collega’s dat ook, rechercheur Kemper?” vraagt Nora met een gemeen lachje.

TWEE MAANDEN EERDER...

Bij een kruising in de binnenstad staat een lange rij met voertuigen. Op het moment dat het verkeerslicht op groen springt, begint de voorste in de rij te rollen. Het is een SUV die opvallend bedeesd de kruising over rijdt. Een brede, tevens korte man bestuurt de SUV. Er zit een vrouw naast hem. Na een paar honderd meter remt de SUV af en stopt voor een hotel dat in negentiende-eeuwse staat is teruggebracht. De afstand tussen het pand en de straat is gering. De man stapt uit de SUV. Hij haalt zijn leren jack van de achterbank.

Op dat moment stapt de andere persoon ook uit: het is Nora. "Nou, Ed, zo ken ik je niet..."

"Wat bedoel je?" vraagt de man in kwestie wat humeurig.

"Je rijdt zo rustig."

"Het is volgens mij de bedoeling dat we geen aandacht trekken."

Nora knikt bevestigend, terwijl ze een mobiel in de kontzak van haar spijkerbroek stopt. Uit het hotel komt dan een jongeman in blauw uniform tevoorschijn. De pet op zijn hoofd zit iets scheef lijkt het. Hij loopt gedecideerd op Nora en Ed af. "Kan ik uw autosleutel aannemen?"

Ed graait in zijn broekzak en overhandigt de sleutel. "Geef hem een mooi plekje..."

"Dat komt in orde, meneer," zegt de jongeman in uniform vriendelijk. Hij stapt op de SUV af en opent voorzichtig het portier. Al snel weet hij de SUV in beweging te krijgen.

Nora en Ed kijken vanaf de stoep toe hoe de lompe auto uit het zicht verdwijnt. "Laten we naar binnen gaan," is het voorstel van Nora. Ze loopt richting de ingang van het hotel. De klassieke deuren gaan automatisch open. Nora en Ed bewegen zich naar een deel dat is omringd met zuilen.

"U kunt gaan zitten waar u wilt," zegt een serveerster met weinig enthousiasme.

Nora schuift een stoel naar achteren bij een klein tafeltje en neemt daar plaats. Al snel zit Ed tegenover haar zonder iets te zeggen. De serveerster komt naar hen toe. "Wat kan ik voor jullie betekenen?"

"Een espresso voor mij," aldus Nora.

Ed pakt de drankenkaart uit een houder, maar kijkt er niet op. "Zwarte thee, graag."

Er volgt een plichtmatig knikje van de serveerster, waarna ze achter een zuil verdwijnt.

"Weet je zeker dat we op de juiste plek zijn?" vraagt Ed, terwijl hij de drankenkaart terug in de houder plaatst.

"Ik vertrouw Pieter."

"Die autist," mompelt Ed. "Hij werkte dus wel al die tijd voor Diederick Wijnstra. En je weet hoe dat is gegaan..."

"Hij deed alles wat Diederick zei en nu doet hij alles wat ik zeg."

"Dat lijkt mij iets te simpel."

"Geef Pieter een kans," verzoekt Nora. "Hij heeft een gebruiksaanwijzing."

"En die heb jij al helemaal ontcijferd in zo'n korte tijd?"

"Voor een groot deel wel, denk ik."

Ed zucht een keer. "Pas een beetje op met hem, Nora."

"Bedankt voor de waarschuwing. Laten we kijken hoe dit vandaag afloopt. Het is een goede test."

Er volgt een aantal seconden van stilte. Dit eindigt op het moment dat de serveerster de bestelde dranken komt brengen. Het tafeltje wordt volledig ingenomen door de espresso en thee. "Alstublieft," zegt de serveerster koel. Ze verdwijnt opnieuw achter een zuil, ditmaal met een leeg dienblad.

Nora neemt een slokje espresso tot zich. "Er zijn mensen die om een andere reden een half uurtje naar een hotel gaan."

Ed kijkt even op, maar houdt zijn kaken op elkaar.

"We kunnen even een kamer boeken?" vraagt Nora met een zwoele blik.

"Ik sla over..."

"Weet je dat heel zeker?"

"Ja," brengt Ed volmondig uit.

"Jammer, gemiste kans."

De stilte keert terug aan tafel. Nora en Ed pakken hun mobiel erbij. Ondertussen melden meer mensen zich tussen de zuilen voor een drankje of een snack. De serveerster vraagt of ze nog iets kan betekenen.

"De rekening," zegt Nora.

De serveerster knikt en loopt bij de tafel weg.

Nora checkt de tijd op haar mobiel. "We zitten hier nu meer dan vijftig minuten. Dat is genoeg, toch?"

"Volgens Pieter wel," zegt Ed droog.

"Oké, laten we gaan." Nora rekent vervolgens contant af met de serveerster.

Ed verlaat als eerste het gerenoveerde hotel. Hij loopt naar de stoep waar de jongeman in blauw uniform als een standbeeld poseert. "Ik zou graag mijn auto willen."

De jongeman doet zijn hoofd verschrikt opzij. "Uiteraard, meneer. Ik haal hem meteen voor u op." Hij zet een stevige pas in.

Nora is inmiddels ook buiten en gaat naast Ed op de stoep staan. Het duurt niet lang voordat de jongeman terugkeert met een voertuig. Het is een sedan. Ed en Nora kijken elkaar bezorgd aan.

"De motor draait nog," zegt de jongeman tijdens het uitstappen.

"Dit is niet mijn auto," laat Ed direct weten. "Ik heb een SUV!"

"Oh, mijn excuses. Dan is er ergens iets fout gegaan. Ik ga meteen voor u kijken." Hij stapt gehaast in de sedan en rijdt weg.

"Als die knakker hem aan iemand anders heeft meegegeven, hebben we een groot probleem," schetst Ed. "Een heel groot probleem..."

Het hoofd van Nora zakt wat naar beneden. Naast haar is Ed volledig gefocust op de kruising een eindje verderop. Bestelbusjes, vrachtwagens: allerlei voertuigen passeren de revue. Na een paar minuten is er een SUV zichtbaar. Ed zucht van verlichting. Nora durft nu weer te kijken. De SUV wordt recht voor hun neus tot stilstand gebracht door de hotelmedewerker. "Sorry voor de verwarring," zegt hij na het overhandigen van de sleutel.

"Naar die fooi kan je fluiten," moppert Ed.

Nora loopt langs de jongeman en drukt vluchtig een tien-euro-biljet in zijn handen. Daarna stapt ze in de SUV, terwijl Ed al achter het stuur zit. Ze rijden daarna rustig door de stad.

"Ik ben wel erg benieuwd of het gelukt is," deelt Nora.

"Daar kunnen we maar op één manier achter komen." Ed stuurt de SUV van de voorrangsweg af. In een afgelegen gebied parkeert hij in de berm, terwijl de zon zich achter de wolken verbergt.

Nora stapt snel uit en loopt naar de achterkant van de SUV. Ze opent de achterklep; in de kofferbak liggen een paar reiskoffers. Ze schuift er eentje naar voren. Haar focus ligt op het cijferslot.

“Weet je de combinatie nog?” vraagt Ed die nu ook bij de achterklep is gearriveerd.

Nora antwoordt niet en rolt de cijfers van het slot in een bepaalde positie. Ze probeert vervolgens de koffer open te trekken.

“Laat mij dat maar doen,” zegt Ed. Hij rukt flink aan de bovenkant van de koffer.

De koffer gaat open! Er liggen eurobiljetten in; allemaal keurig opgestapeld en zonder kreukels.

De mond van Nora valt open. “Pieter had dus gelijk...”

“Verdomd, uitbetalen via valet parking,” zegt Ed op het moment dat hij de koffer sluit.

“We weten nog niet of het bedrag klopt!”

“Laten we dat niet hier doen...”

Nora kijkt een ogenblik beteuterd. “Je hebt gelijk,” zegt ze dan.

“Ik weet wel een veilige plek.” Ed gebaart Nora aan de kant te gaan. Hij smijt de achterklep van de SUV dicht.

KRUISPUNT

Een hoes beschermt de biljarttafel in een bruin café. De poten van de barkrukken wijzen naar het plafond. Bij de tafeltjes is hetzelfde aan de hand met de stoelen. Nora komt uit het keukentje lopen met een schort voor. In een vloeiende beweging draait ze de barkrukken om, waardoor de gele bekleding zichtbaar wordt. Ze doet dit ook met de stoelen bij de tafeltjes. Op het moment dat Nora naar de biljarttafel wil lopen, hoort ze iets rammelen. Het geluid is afkomstig uit het keukentje lijkt het.

Nora beweegt nieuwsgierig en tegelijkertijd behoedzaam richting het keukentje. Er is niemand te zien daar. Ook qua inrichting valt haar niets op. Ze loopt door naar het aangrenzende magazijntje. Ondertussen is het gerammel opnieuw te horen. In het magazijntje is een kale man in de weer met wat kisten die aan de zijkant staan.

“Goedemorgen, Kees,” zegt Nora enigszins verbaasd. “Jij weet toch dat ik nu dienst heb?”

Kees stapelt een kist bovenop een andere kist naast een aantal bier-vaten. “Ja, ik ken mijn eigengemaakte rooster wel...”

“Wat doe je dan hier? Als je zegt wat er moet gebeuren, dan regel ik het voor je. In de ochtend is het altijd rustig.”

“Dat is aardig van je, Nora, maar ik doe dit liever zelf.”

“Oké,” brengt Nora droog uit. Ze blijft naar Kees kijken, die kisten aan het verplaatsen is in het magazijntje. “Je bent maar druk met café De gele kruk. Wil je niet een keer wat anders in je leven? Dat zou financieel wel moeten kunnen...”

“Mij niet gezien!”

“Oké... Hart voor de zaak dus.” Nora doet haar armen over elkaar. “Ik wil het liefst zo min mogelijk werken, hoor.”

“Dat zeg je nu. Later ontdek je waar het echt om gaat,” aldus Kees.

“Door levenservaring zeker...”

Kees draait zich om en knikt. “Jij komt nog maar net kijken!”

“Vind je dat echt?”

“Als je verder bent in je carrière weet je waar ik het over heb.”

Nora kijkt even bedenkelijk naar Kees. “Welke carrière?”

“Dat is een goeie, zeg!”

Het wordt opeens stil in het magazijntje. “Je bent toch barvrouw,” zegt Kees dan.

“Dat klopt,” bevestigt Nora met een uitdagende blik.

“De horeca dus!” Kees sjokt vervolgens richting de buitendeur in het magazijntje. “Ik ga nu inkopen doen. Werk ze!”

De volgende dag laten brede autobanden letterlijk sporen na in een grindpad. Ze behoren tot een SUV. Het grindpad is onderdeel van een landgoed. Ed parkeert de SUV netjes op de aangegeven plek in de buurt van een historisch gebouw. Daarna pakt hij zijn mobiel erbij en opent een tekstbericht.

“Kon Hector vandaag niet rijden?” vraagt Nora die ook voor in de SUV zit.

Ed blijft stoïcijns naar zijn mobiel turen. “Dat leek mij niet verstandig.”

“Dit is bekend terrein voor hem.”

“Dat doet er niet toe,” aldus Ed. “We moeten de cirkel zo klein mogelijk houden.”

“Oké, laten we gaan,” stelt Nora voor. Ze opent het portier en stapt uit.

Het duurt even voordat Ed ook buiten de SUV staat. Hij wijst naar het nabijgelegen gebouw. Volgens een groot bord heet het de koetsgarage. Nora knikt en samen met Ed gaat ze naar binnen. Ze lopen in een rechte lijn richting de conferentiezaal die in de koetsgarage gevestigd is. Na het openen van de deur ziet Nora een man met grijze krullen bij het raam staan. Hij staart naar een dor heideveld dat is omringd door bomen. Hij heeft niet door dat twee mensen de zaal betreden. “Hallo, Arie,” zegt Nora beheerst.

De aangesproken man draait zich langzaam om. “Het verbaast me dat je hier op dit landgoedje wilt vergaderen,” opent hij.

“Gaan we vergaderen dan?” vraagt Nora met een glimlach. “Dit leek mij gewoon een goede plek. Diederick was groot fan.”

“Juist daarom verbaasde mij het,” laat Arie weten. “We hoeven in ieder geval niet op hem te wachten.”

“Op hem niet, wel op Karlijn. Waar is ze?”

Arie neemt dan plaats aan de ovale tafel die in de conferentiezaal staat. Middels gebaren verzoekt hij de andere aanwezigen hetzelfde te doen.

“Wat doe je geheimzinnig... Waar is Karlijn?” vraagt Nora opnieuw, terwijl ze gaat zitten.

“Ze ligt ergens ver weg op een strandje.”

Nora en Ed kijken elkaar even vluchtig aan.

“Ze komt dus niet,” verduidelijkt Arie.

“Waarom niet?” vraagt Nora geïrriteerd. “We gaan vandaag iets super belangrijks bespreken!”

“Het interesseert haar niet.”

“Wat is dat nou weer voor onzin?!”

“Ik ben alleen het boodschappertje, hè.”

“Dat weet ik, Arie,” zegt Nora die haar stem nu aanzienlijk minder verheft. “Ik begrijp het gewoon niet.”

Ed doet zijn armen over elkaar. “Het lijkt mij wel duidelijk...”

Nora kijkt met grote ogen opzij.

“Het zit zo, Noortje,” begint Arie vanaf de andere kant van de tafel. “Ze wil niets meer met jou te maken hebben. Je hebt de man van wie ze hield een kopje kleiner gemaakt. Ik kan het niet mooier maken dan dat het is.”

“Oké, dat is dan haar keuze. Ik zal haar niet missen.”

“Ze was wel belangrijk voor de business,” aldus Ed.

“Hoe wij nu verdergaan met de business; dat is pas echt belangrijk,” luidt de reactie van Nora.

Arie doet zijn hand omhoog. “Ik was nog niet klaar. Karlijn wil graag haar deel van het geld ontvangen.”

“Aha,” zegt Nora met een cynisch lachje. “Het geld interesseert haar dus nog wel.”

“Ze heeft recht op een deel van de centjes.”

Aan de overkant van de tafel bijt Nora op haar lip.

“Wat vind jij, Edje?” vraagt Arie.

“Karlijn heeft daar zeker recht op. Ze heeft veel voor het casino gedaan.”

Zonder iets te zeggen gaat Nora staan en loopt naar de zijkant van de zaal. Het doet Ed en Arie de wenkbrauwen fronsen. Na meerdere seconden zien ze Nora terugkeren met een karaf water. Ze schenkt voor iedereen in. “Karlijn zal haar deel krijgen.”

“Mooi zo, ik zal het doorgeven,” brengt Arie knikkend uit.

“Kunnen we het dan nu over de toekomst hebben?”

De vraag leidt meteen tot verwondering bij Arie. “Moet onze Pieter hier niet bij zijn?”

“Dat leek me niet verstandig. Hij voelt zich niet zo prettig in deze omgeving.”

“Hij is een autist!” is de samenvatting van Ed.

“Waarom moet je dat zo lomp zeggen?” reageert Nora vinnig.

“Ik zeg alleen hoe het zit!”

“Hij doet geen vlieg kwaad!”

“Dat maakt toch geen reet uit,” aldus Ed die een wegwerpgebaar maakt.

Arie onderbreekt de discussie en richt zijn ogen op Nora. “Weet je zeker dat hij alle geldzaken achter de schermpjes regelde voor Diederick Wijnstra?”

“Ja,” zegt Nora zonder twijfel. “Diederick gaf aan wat hij wilde en Pieter zocht daar de beste oplossing bij en regelde het dan ook. Moeilijke constructies, zodat het geld niet te traceren is.”

“Waarom deed hij dat allemaal voor Diederick?”

“Geen idee.”

“Het is wel belangrijk om dat te weten te komen,” volgens Arie.

Nora knikt voorzichtig. “Ik ben ermee bezig. Het kost tijd.”

“Leuke klus,” zegt Ed cynisch.

De wenkbrauwen van Nora maken een snelle beweging naar beneden. “Pieter heeft anders wel geregeld dat we nu een groot deel van het geld terug hebben, nadat jij het had verpest door Diederick af te knallen!”

Ed draait zijn lichaam geïrriteerd bij. “Volgens mij was er nog iemand daar!”

“Laten we allemaal even een slok van ons watertje nemen,” stelt Arie voor. “We zijn hier om te bepalen hoe we verdergaan.”

“Het is niet zo moeilijk,” vindt Ed na het spoelen van zijn mond. “We moeten alleen nog het geld verdelen.”

Een stoel verder houdt Nora de kaken op elkaar.

Arie heeft wel de behoefte om te reageren. “Dat is te kort door de bocht, Edje. Er zijn nieuwe dingetjes gaande die we serieus moeten nemen.”

Aan de andere kant van de tafel haalt Ed zijn brede schouders op.

“Op de zaak kwam Youri naar me toe,” legt Arie uit. “Hij vroeg zich af wanneer de volgende productieavond gepland stond. Ik heb een vaag antwoordje gegeven, maar dat was niet voldoende voor hem.”

“Waar bemoeit Youri zich mee?!” vraagt Nora zich af.

“Dat was ook mijn eerste reactie... Youri is een goed gozertje. Dus ik liet hem praten. De productie ligt al een tijdje stil. Dat is anderen ook opgevallen. Een croupier had zich bij Youri gemeld. Deze zelfde persoon wilde snel geld zien, anders zou hij de politie tippen over alle gokpraktijken! De politie zou graag deeltjes willen sluiten om de top, ons dus, aan te pakken.”

De ogen van Nora worden groot. “Wie was het?”

“Dat is niet belangrijk...”

“Dat vind ik wel! Dan kunnen we er iets aan doen.”

“Het gaat om de boodschap,” volgens Arie. “Er blijken namelijk meer figuren te zijn die er zo over denken. Ze hebben in het verleden hun nek uitgestoken.”

“En nu kunnen ze niet meer zonder het geld,” concludeert Ed hardop.

“Ze hebben mensjes te onderhouden... of een verlangen aan luxe te vervullen.”

“Wat doen we nu?” luidt Nora’s vraag, terwijl ze met een hand door het haar gaat.

“Als we nu willen stoppen, dan zullen we de centjes met iedereen moeten delen.”

Na deze uitspraak van Arie kijkt Ed naar het dorre heideveld buiten. “Dan blijft er weinig over...”

“Ze hebben er recht op, Edje. Zij hebben geholpen om de organisatie groot te maken.”

“En ik heb me niet al die tijd uit de naad gewerkt voor wat kleingeld!”

De aanwezigen nemen de tijd om te peinzen. Het getik van de klok aan de muur valt ineens op.

“Dus moeten we door met het casino?” denkt Nora hardop.

“Dat ligt eraan,” aldus Ed die zijn blik nu op Arie richt. “Zijn die mensen waar je het net over had nog wel bereid om voor ons te werken?”

“Ze willen niets liever... Als ze hun centjes maar krijgen.”

“Dan hebben we niet zoveel te kiezen denk ik,” zegt Nora monotoon. Ed beweegt wat ongemakkelijk op zijn stoel. “Dus dan gaan we door omdat we gehanteerd worden? Dat lijkt me de omgekeerde wereld!”

“We worden er zelf ook niet minder van, Edje.”

“Jij wilde toch zo graag stoppen, Arie?”

“Ja, dat heb jij goed onthouden, maar ik ben dol op mijn vrije leventje. Ik wil niet stoppen doordat ze me in een celletje stoppen.”

“Twee keer het woord stoppen,” geint Nora.

“Heel leuk,” zegt Ed. “Maar wat doen we met de politie dan? De aandacht zal zeker niet minder worden nu Diederick dood is!”

“Daar verzinnen we wel iets op,” meent Nora. Ze laat het even bezinken. “Na de dood van Johannes Poort hebben we ook casinoavonden georganiseerd. We zullen extra moeten opletten in de voorbereiding en de opzet kan misschien anders. We kunnen minder avonden doen om het risico te beperken en dan de lengte van de avond oprekken als we zeker weten dat de omgeving veilig is, of meer mensen uitnodigen per avond om de winst te verhogen.”

Arie begint te lachen. “Je gedraagt je steeds meer als leider, jongedame. Je begint het zelfs leuk te vinden! Het moet niet gekker worden...”

Ed is de enige die niet lacht. “Volgens mij vergeten jullie iets.”

“Wat dan?” vragen de anderen in koor.

“Karlijn... Haar rol is ontzettend belangrijk om de inzetten hoog te houden.”

“Dat kan ik toch doen?” oppert Nora. “Ik ben ook een vrouw die zich sexy kan kleden.”

“Onderschat haar netwerkkwaliteiten niet,” waarschuwt Arie.

Ed knikt aan de overkant van de tafel. “Kunnen we Karlijn overhalen om terug te komen?”

“Dat gaat niet lukken. Geloof me; ik heb haar gesproken en ze was heel duidelijk.”

“Ik kan die rol toch pakken?!” zegt Nora opnieuw. “Als het niet werkt, zoeken we een andere oplossing.”

“Je vindt niet zomaar iemand anders die dit kan en wil,” aldus Ed.

“Daarom kan ik het eerst proberen...”

“Daar zit wat in,” vindt Arie.

Ed kijkt nog wat bedenkelijk. “Pieter moet dan alles omtrent het geld regelen.”

“Dat komt wel goed,” volgens Nora. “Dat is niet nieuw voor hem. Ik neem contact met hem op.”

Arie komt dan langzaam in de benen. “Mooi, dan hebben we ons plannetje voor de komende tijd rond. De mensen zullen blij zijn. Ik ga een locatie regelen. Zodra die bekend is, kun jij de beveiliging op je nemen, Edje. Ik moet nu gaan. Adieu!” Arie sloft de conferentiezaal uit.

Aan de tafel blijft het even stil. Ed kijkt wederom naar het dorre heideveld via het raam. Het zet hem aan het denken. “Nou, laten wij er ook maar vandoor gaan.” Hij staat op en loopt naar de deur.

Nora volgt niet meteen; ze drinkt eerst haar glas leeg. Buiten de koetsgarage zet ze flink aan om zo Ed te kunnen achterhalen op het grindpad. Ze naderen de geparkeerde SUV. "Zit je iets dwars, Ed?" vraagt Nora.

"Nee, hoezo?"

"Ik heb het gevoel dat je het er niet mee eens bent..."

"Het maakt niet uit," aldus Ed die zich omdraait. "Als we samen een keuze hebben gemaakt, dan is dat het gewoon. Geen gekonkel, geen gedoe. Dat is hoe we het vroeger altijd hebben gedaan in het MT en dat blijf ik doen."

"Maar is jouw mening voldoende meegenomen in die keuze?"

"Ja..."

Nora rukt een portier van de SUV open. "Gelukkig!"

DE BELOFTE

In een boetiek geeft klassieke muziek de toon aan. Nora struint langs de kledingrekken, waaraan diverse jurken hangen. Zo nu en dan pakt ze er eentje, maar elke keer hangt de jurk al snel weer aan het rek. De mevrouw bij de balie houdt haar nauwlettend in de gaten. Ze besluit hulp aan te bieden. "Wat zoekt u precies?"

Nora komt tot stilstand. "Een avondjurk... Het moet opwindend zijn, maar ook stijlvol."

"Je zoekt iets elegants."

"Inderdaad, dat is het! Waar moet ik dan kijken?"

De mevrouw van de boetiek loopt naar een hoek en wijst een pop aan die een marineblauwe jurk draagt. "Is dit wat je zoekt?"

"Daar had ik nog niet gekeken," zegt Nora. Ze neemt de pop onder de loop. De jurk is lang en van boven vrij bloot. "Ja, dit is precies wat ik zoek."

"Ook in deze kleur?"

"Ja, eigenlijk wel. Of is zwart mooier?"

"Nee, blauw past beter bij jou," vindt de mevrouw van de boetiek. "Probeer hem gewoon."

Even later loopt Nora met een jurk richting de paskamer. Het verkleeden kost tijd, aangezien bijna alles uit moet.

"Wauw!" zegt de mevrouw van de boetiek zodra Nora bij een spiegel verschijnt.

"Zit ie goed?"

"Prachtig! Hij sluit heel mooi aan bij je lichaam."

"Is het... elegant?" vraagt Nora, terwijl ze zich omdraait voor de spiegel.

"Hier trek je alle aandacht mee, schat."

"Oké, dat is goed..."

De mevrouw van de boetiek pakt het prijskaartje vast. "Ik moet er wel bij vermelden dat dit de duurdere lijn is, maar je bent het zeker waard."

"De prijs is geen probleem," zegt Nora zelfverzekerd.

"Fijn, de juiste schoenen zouden het helemaal compleet maken."

Later op de dag staat Nora met een tas bij een flatgebouw. Ze drukt op één van de deurbellen nabij het naamplaatje waar 'Liselot Westerlaak' op staat. Ondertussen maakt regen de plassen op de parkeerplaats groter. Het witte autootje waar Nora net is uitgestapt lijkt zelfs iets schoner te worden door het hemelwater.

"Wie is daar?" klinkt er vriendelijk door de intercom.

"Ik ben het!"

Al snel vliegt de toegangsdeur open en glipt Nora naar binnen. Ze schudt daar de regendruppels van haar jas. De lift brengt haar naar boven. Op de gewenste etage staat een dame met een pittig kapsel bij de ingang van een appartement te wachten. Ze lacht lief zodra Nora in de buurt is.

"Hoi, Lise. Hoe is het?"

"Het gaat goed. Alleen beetje druk met de urenadministratie bij de fabriek," zegt Liselot tijdens een knuffel. "Ik denk dat ik weet waarvoor je komt. Kom erin..."

Nora oogt wat verbaasd tijdens het uitdoen van de jas, maar volgt haar zusje richting de woonkamer met zijdezachte vloerbedekking. Ze nemen allebei plaats op de bank.

"Heb je alvast een outfit gekocht?" vraagt Liselot, terwijl ze naar de tas van Nora wijst. "Dat is een dure zaak."

"Hoe bedoel je?"

"Is het niet voor het huwelijksfeest van Sjors en Gerda?"

Nora reageert niet meteen. "Jawel... Ik dacht even dat je iets anders bedoelde."

"Wat dan?" vraagt Liselot met een bedenkelijke blik.

"Laat maar, dat is niet interessant."

"Mag ik het zien?"

"Nou," zegt Nora die vervolgens de tas aan de kant schuift. "Dat is nog een verrassing!"

Liselot staat op en loopt zonder iets te zeggen naar de keuken van het appartement. Bij de bank pakt Nora haar telefoon. Er zijn geen nieuwe tekstberichten binnengekomen. Ook geen spannende ontwikkelingen in het land volgens een nieuwsplatform. Liselot blijft op afstand, wat ervoor zorgt dat Nora in beweging komt. "Wat is er, Lise?" vraagt ze bij aankomst in de keuken.

"Die gekochte kleding is geen verrassing... Het heeft helemaal niets met het huwelijksfeest te maken!"

“Hoe kom je daar bij?”

“Eerlijk zijn!” zegt Liselot geëmotioneerd. “Ik wil geen leugens meer...”

Nora zet een stap naar voren. “Je hebt gelijk. Die aankoop is voor iets anders.”

“Je bent Sjors en Gerda gewoon vergeten!”

“Ik moet bekennen dat het me inderdaad even ontschoten was...”

Liselot wappert even met haar hand. “Die mensen hebben jaren voor ons klaargestaan! Hoe kan je dat nu vergeten?”

“Het feest is nog niet geweest, hoor,” reageert Nora kribbig. “Ik had er gewoon even niet meer aan gedacht. Dat kan toch?! Het heeft in ieder geval niets met mijn liefde voor hen te maken...”

“Je bent de laatste tijd vooral met jezelf bezig.”

Nora schudt afkeurend het hoofd.

“Zie jij dat zelf anders dan?” vraagt Liselot zich af.

“Ik weet niet waarom je dit nu zegt. Uiterekend jij weet wat er gebeurd is...”

“Ik heb jou niet gevraagd om wraak te nemen!” zegt Liselot, terwijl ze Nora de rug toekeert. “Daarna begon de ellende pas echt. Die stomme vlucht naar Malta bijvoorbeeld...”

“Ik werk aan een goede oplossing,” probeert Nora zo overtuigend mogelijk te zeggen.

“Dat was toch al geregeld?!”

“Gedeeltelijk, ik heb nog wat meer tijd nodig.”

Liselot draait haar lichaam bij, waardoor haar vochtige ogen zichtbaar worden. “Je zou stoppen met die gevaarlijke onzin, wat het ook moge zijn...”

“En dat gaat ook gebeuren, Lise. Alleen moet ik dat wel op de juiste manier doen. De situatie is onder controle. Je loopt geen enkel gevaar meer.”

“Hoe kan dat opeens dan?”

“Nieuwe ontwikkelingen,” is het vage antwoord van Nora.

“Heb je soms nog iemand vermoord of zo?”

“Nee, natuurlijk niet! Ik heb die mensen kunnen overtuigen van mijn waarde.”

Liselot trekt een vies gezicht. “Ben je opeens een doorgewinterde crimineel geworden?”

“Dat is het niet, geloof me. Laten we het over iets anders hebben.”

“Wat dan?” vraagt Liselot schouderophalend.

“Heb je al nagedacht over een cadeau voor Sjors en Gerda?”

“Niet echt... Samuel zou subtiel gaan informeren bij hen. Hij dacht aan een vakantie of iets dergelijks.”

“Leuk idee!”

“Ja, met zijn allen naar Malta op jouw kosten. Blijkbaar heb je geld genoeg...”

Nora negeert de opmerking volledig. “Ik bel Samuel deze week wel even.”

Liselot knikt voorzichtig en biedt dan snikkend haar excuses aan. “Ik bedoel het niet zo. Ik wil gewoon dat je veilig bent.”

“Dat weet ik, lieverd.”

“Ik heb het gevoel dat het de verkeerde kant opgaat.”

Nora omhelst Liselot dan. “Dat is niet zo. Ik ga het regelen. Vertrouw me!”

“Doe het alsjeblieft snel!”

“Ik doe mijn best...”

“Anders moet je echt naar de politie gaan. Beloof je dat?” Liselot pakt haar zus nog steviger beet.

“Dat beloof ik,” zegt Nora kalm. “Maar het zal niet nodig zijn...”

De omhelzing in de keuken van het appartement houdt nog even aan.

AKKERLAAN

De bladeren van een grote eik dwarrelen neer op het tuinpad van een tussenwoning. De route naar de voordeur is amper zichtbaar. Nora loopt langzaam om zeker te weten dat ze niet door het gras banjert. Ze belt aan en wacht rustig af. Het duurt vrij lang voordat de deur opengaat. Een man achter een rollator kijkt chagrijnig naar buiten. "Wil je soms iets verkopen, meisje?"

"Ik kom voor Pieter," zegt Nora beleefd.

"Die woont hier op de eerste verdieping!"

"Dat weet ik. Mag ik binnenkomen?"

De man bekijkt Nora van top tot teen. "Vooruit dan maar..." Hij sjokt vervolgens met behulp van zijn rollator door de hal van de woning.

Na het sluiten van de voordeur bestijgt Nora de beklede trap. Op de eerste verdieping klopt ze aan bij een kamer. Er gebeurt niets, dus klopt ze nogmaals.

"Ja, ja. Ik kom!" moppert iemand aan de andere kant van de dikke deur. Opeens staat er een vijftiger met plat haar in de opening. "Wat kom je doen?"

Nora zet een neplach op. "Ik kom voor jou, Pieter. Is dat goed?"

Pieter draait zich om en neemt plaats aan de eettafel. Er staat een oude dekenkist in de buurt, waar een stilleven boven hangt. De meeste meubels wekken de indruk al jaren te bestaan.

"Ik wil even iets met jou overleggen," zegt Nora, die ook gaat zitten.

"Je hebt het geld."

"Ja, en daar ben ik ook erg blij mee. We willen het geld nu graag gebruiken voor een nieuwe casinoavond."

Het nieuws leidt tot een frons bij Pieter die wegkijkt. "Dat was verleden tijd zei Diederick."

"Daar denken we nu anders over. Kun je ons helpen?"

"Is Diederick daar ook onderdeel van?"

"Natuurlijk," brengt Nora overtuigend uit.

"Wat willen jullie dat ik doe?"

"Hetzelfde wat je altijd deed bij een casinoavond. Is dat mogelijk?"

Dan staat Pieter op zonder iets te zeggen. Hij loopt naar de dekenkist en opent het gedateerde meubelstuk. Er liggen allerlei dossiermappen